

Nr 3 – 2001

gratis

Antirasisten

spesial

ureturnerbar

Issak (29) har vært på flukt fra Eritrea siden 1988. Han kom til Norge i mai 1993 og fikk avslag på asylsøknad i august samme år. Issak bor fremdeles i mottak og deler skjebne med mange andre.

De har ikke arbeidstillatelse, så de kan ikke forsørge seg selv. De kan ikke få en jobb, gå på AMO-kurs eller få en lærlingkontrakt. De har heller ikke rett til å inngå ekteskap, for da kreves det dokumentasjon på lovlig opphold i riket. De fleste er unge menn. De lever under et enormt psykisk press, og bare de sterkeste klarer å holde seg selv i gang med meningsfylte aktiviteter, som for eksempel skolegang. Vi som har blitt kjent med problematikken, kan ikke akseptere at noen skal ha en framtid som saksmappe arkivert i UDI og leve "permanent i mottak", slik det ble formulert fra UDI sommeren 1998.

midten

Faglig høring: Tortur – med hensikt påført smerte og lidelse

Trondheim, lørdag 25. mai. Se detaljer nederst på side 2.

Flyktningpolitisk høring: Ureturnerbare asylsøkere – menneskelige katastrofer

Arendal, lørdag 19. mai. Se detaljer nederst på side 3.

besøk oss på ...

www.sos-rasisme.no

Tortur – med hensikt påført smerte og lidelse

Ser vi bort fra Skamphandlinger i krig, vil jeg påstå at med hensikt påførte lidelser er det mest omfattende og utbredte lidelsesettet i verden i dag. Nye metoder og system utvikles og implementeres med vitenskapelig effektivitet og grundighet. Omfanget

øker. Samtidig er det stillhet om fenomenet, i fra fagmiljø, i media, blant politikere.

Stortingsmelding nr 17 sier (s 58) sier:

Ein del undersøkingar tyder på at opptil 20-25 pst av vaksne flyktingar har vore utsett for fysisk tortur, medan ein mykje større prosentandel sannsynlegvis har vore utsette for psykisk tortur. Fysisk tortur blir ofte utført på måtar som i ettertid ikkje etterlèt seg synlege arr, og kan derfor vere vanskeleg å oppdage.

Den samme Stortingsmeldingen refererer til Torturkonvensjonen, hvor artikkel 3.1 lyder:

Ingen konvensjonspart skal utvise, sende tilbake ("refouler") eller utlevere en person til en annen stat når det er skjellig grunn til å tro at vedkommende vil være i fare for å bli utsatt for tortur.

De siste 5 årene har jeg arbeidet med asylsakene til anslagsvis 1000 mennesker. Jeg har likevel til gode å se et vedtak som refererer til torturkonvensjonens artikkel 3.1. Det som derimot er alminnelige erfaringer, er:

- mennesker som forteller at de har vært torturert, blir vurdert som lite troverdige, selv etter dokumentasjon fra lege og/eller psykolog
- avhørere og intervjuere har liten kompetanse og ingen instrumenter å hjelpe seg med når det gjelder å få fram saklig beskrivelse av tortur

• mennesker som beretter om påførte lidelser, ikke automatisk får tilbud om faglig forsvarlig undersøkelse,

Faglig høring:

- lørdag 25. mai
- kl 10 – 16
- NTNU, Universitetet på Lade

Bernt Hauge:
Tlf: 73 52 30 05
Faks: 73 52 93 86
bhaug@start.no

Torturkonvensjonens artikkel 1.1.:

II / denne konvensjonen skal uttrykket "tortur" bety enhver handling hvorved alvorlig smerte eller lidelse, enten fysisk eller psykisk, bevisst blir tilføyet en person i den hensikt å oppnå fra vedkommende eller en tredje person opplysninger eller en tilståelse, straffe vedkommende for en handling som denne person eller en tredje person har begått eller mistenkes for å ha begått, eller true eller tvinge vedkommende eller en tredje person, eller av hvilken som helst årsak basert på diskriminering av noen art, når slik smerte eller lidelse påføres av eller på tilskyndelse av eller med samtykke eller aksept av en offentlig tjenestemann eller annen person som opptrer i embeds medfør.

- at forvaltningen ikke har utviklet begrepsapparat eller kriteriesett å referere til når det gjelder lidelser som er påført med hensikt.

Med andre ord. Systemet er godt kjent med at tortur er alminnelig

Hvorfor finnes det ikke mennesker i systemet som innser, ser og tar etisk ansvar og roper ut? Hvorfor finnes det ikke reaksjons-evne i de faglige miljøene?

Et utdannet menneske er ansvarlig for hvordan det anvender sine kunnskaper, selv om det handler på ordre. Et menneske som arbeider med skjebnen til andre mennesker, har selvstendig etisk ansvar, selv om det handler på ordre.

Det å slå øynene opp

Fra s 58 i Stortingsmelding nr 17 leser vi videre:

Det er særleg tuberkulose, HIV-infeksjon og kronisk hepatitt B-infeksjon som peker seg ut som viktige kroniske infeksjonar blant asylsøkere.

Det er spørsmål om hvordan man ser på det. Norsk forvaltning og fagmiljø har oppmerksomhet på disse asylsøkerne som aktuelle smittebærere. Noe som imidlertid mangler i oppmerksomheten, er interesse for hvordan asylsøkerne har fått disse infeksjonene.

I stor utstrekning dreier det seg nemlig om lidelser som er påført under uverdige og umenneskelige forhold i overbefolkede fangehull.

Tvangsekteskap og omskjæring

Skåret i stykker, 6 eller ti år gammel, sydd igjen, slik at du ikke skal være tilgjengelig for menn. Bundet til å gifte deg med den av slekten utkårne. Bundet til å ha mange barn. For å bli skåret opp og sydd igjen for hver fødsel. For noen er det kultur. For noen kvin-

ner, kanskje ganske mange, er det å være slave i sitt kjønn. Lidelsene er alvorlige, og - påført med hensikt.

Én ting er at kvinner som flykter fra slik tvang har åpenbart rett til beskyttelse. De har rett til respekt. Til faglig medisinsk hjelp. Til solid og positivt

nettverk. De har rett til å ha døtre som vokser opp som hele, stolte og uavhengige.

Én ting er at fenomenet faktisk er satt på en norsk dagsorden, når det gjelder jenter med formell tilknytning til Norge.

Det det så gjelder, er å erkjenne og ta på alvor kvinnes vitneprov, og ta opp spørsmålet om hvordan vi kan medvirke til å bekjempe de kanskje alvorligste kvinnelidelsene i verden i dag. Med hensikt påførte. Uten at vi skyller kvinnene ut med moraliserende badevann.

Tortur av barn

Hvordan registrerer man at barn er påført alvorlige lidelser, fysisk eller psykisk? Hvem er de nærmeste til å registrere dette? Hva vet norsk asylforvaltning om lidelser som er påført barn?

Én ting er at et asylsøkerbarn ikke automatisk blir undersøkt av kompetent personale. Det finnes ikke kompetanse i systemet. Det finnes ikke tanke om undersøkelsesrutiner. Det finnes ikke bevissthet om hva det er å undersøke. Nå er det innført som reform at det skal foretas samtale med barnet. Av mennesker som knapt vet hva som er adekvat eller hvordan man samtaler med barn om akkurat det.

En annen sak er at barn som søker asyl sammen med sine foreldre, ikke får sine beskyttelsesbehov selvstendig vurdert. Uansett.

Barna har behov for å være sammen med foreldrene. Barn kastes ut sammen med foreldrene. Uansett traume.

Fagopprør

Jeg savner det organiserte fagopprøret. For dette er det mange fagmennesker som vet noe om, og som er opprørt over.

– Bernt Hauge

Uretturnerbare as

Han kom til Norge i 1993. Norske myndigheter omtaler ham skiftevis som ugandisk og sudansk borger. De hevder at hans falske ugandiske pass var ekte. Han har ikke hatt noen mulighet til å fremskaffe identitetspapirer. Det skjedde ingen ting etter det endelige avslaget i 1994. Da han i 1996 begynte å undersøke hvor saken lå, viste det seg at den var avsluttet og arkivert i UDI. Saken ble tatt ut av arkivet og forsøkt behandlet på nytt.

I 1998 ble John bedt om å la seg fremstille for den ugandiske ambassaden i København. Det ønsket han ikke å gjøre - dermed bebreides han igjen for at han ikke har villet bidra til å klarlegge sin identitet. Det er et tankekors at han skulle fremstilles for hjemlandets myndigheter, for Justisdepartementet mener at John er borger av Uganda bl.a. fordi han snakker den lokale dialekten. Det er kanskje ikke å undres over etter som han har bodd der siden han var 4 år gammel.

Takket være Randi Svartdals iherdige innsats i 1997, og senere velvilje fra utdanningssystemet, er John nå høyskolestudent på tredje året. Han tar sine eksamener, men han har ikke ro i sinnet.

John

- mann, 35 år
- født i Sudan, oppvokst i Uganda
- I praksis statsløs
- Til Norge i 1993
- Vokst opp i Uganda uten å være landets borger. Har ikke mulighet til å dokumentere noen tilhørighet til Sudan.

Mahid oppgav først å ha flyktet fra Sudan. Etter 7 år i Norge fortalte han at han hadde flyktet fra Uganda og oppgav en ny identitet. Han fikk ett års arbeidstillatelse i desember 2000. Begrunnelsen for vedtaket var lang saksbehandlingstid og helseproblemer.

Tillatelsen gir ikke rett til bosetting. Det gjenstår å dokumentere identiteten.

Det ser ut som departementet har slått mynt og krone mellom sakene til Mahid og John. Lang saksbehandlingstid og helseproblemer var begrunnelsen for at Mahid fikk ett års lovlig opphold.

– Noen vesentlig forskjell på helsetilstanden kjenner jeg ikke til, sier Astrid Råbu. Begge er psykisk slitne, uten at jeg trenger å gå nærmere inn på det.

Det er mange paralleller mellom disse to sakene, begge har levd utenfor de offentlige registrene i Uganda. For John gikk det bra helt til et kurs på jobben som krevde sikkerhetsklarering. For Mahid skjærte det seg da han ble mistenkt for å smugle våpen til geriljaen.

Mahid

- mann, 33 år
- født i Sudan, oppvokst i Uganda
- I praksis statsløs
- Til Norge i 1993
- Vokst opp i Uganda uten å være landets borger. Har ikke mulighet til å dokumentere noen tilhørighet til Sudan.
- Han fikk ett års arbeidstillatelse i desember 2000

Artiklene er hentet fra de to heftene som SOS Rasisme gir ut i forbindelse med høringen:

- Tortur – med hensikt påført smerte og lidelse

- Uretturnerbare asylsøkere – menneskelige katastrofer

Heftene blir tilgjengelige på våre nettsider: www.sos-rasisme.no

De kan også fås fra kontoret vårt i Oslo: tlf: 22 35 00 56 faks: 22 35 00 57 au@sos-rasisme.no

Rådgivningsgruppa i Arendal har arbeidet med ureturnerbare zsidene 1998. Noen asylsøkere har fått endelig avslag for mange år siden, helt tilbake til 1993. De bor fortsatt i asylmottak, uten arbeidstillatelse og andre sivile rettigheter. De har ikke gått i dekning, men de har ikke gjort sin plikt når det gjelder å forlate landet. Myndighetene har heller ikke kunnet effektivere sine egne vedtak. I noen tilfeller har de forsøkt retur, men måttet returnere til Norge. Det kan være forskjellige årsaker. Enkelte land vil ikke ta tilbake egne borgere som har flyktet. Det kan være umulig å

dokumentere identitet, og det kan dreie seg om statsløse. Etter hvert som årene går, blir disse årsakene forholdsvis uinteressante, men norske myndigheter fastholder at det er asylsøkerens egen feil, og at de fleste bare kan reise hjem. Vi har fått dette svaret mange ganger, og det argumentet gjentas i Stortingsmelding 17, 2000-2001.

Situasjonen er fastlåst. Vi får en økende gruppe som bor

Rådgivningsgruppa i Arendal. Torild Sullivan, Zewdie og Is...

Asylsøkere – menneskelige katastrofer

Da Issak kom til Norge i mai 1993 som 21-åring gjorde han den feilen å oppgi falsk identitet. Han fikk endelig avslag i august samme år.

I oktober 1993 oppgav han riktig identitet og erkjente i politivhøret straffeskyld for å ha gitt gale opplysninger tidligere.

Rådgivningsgruppa begynte med saken i 1998, 5 år etter at riktig identitet ble oppgitt. Nå er ytterligere dokumentasjon fremskaffet og identiteten er bekreftet av eritreisk informasjonskontor i Oslo i oktober 2000.

Det kan være verdt å legge merke til at Issak forlot Eritrea i 1988. Han var da etiopisk borger, men av forståelige grunner ønsket ikke eritreere å ha etiopisk pass. Eritrea fikk sin selvstendighet etter at Issak kom til Norge! Issak og hans generasjon omtales som "barn av krigen". Justisdepartementet krever at Issak skal fremlegge hjemlandets pass. Ved å gjøre det vil han samtidig påberope seg Eritreas beskyttelse, og det vil si at returen betraktes som frivillig. Det ligger snublende nær å tenke på det med å hente ris til egen bak. Han skal straffes for å ha vært myndighetenes hodebry i mange år!

Issak

- mann, 29 år
- På flukt fra Eritrea siden 1988
- Til Norge, mai 1993
- Oppga da falsk identitet, i oktober samme år oppgav han riktig identitet
- Bor fremdeles på asylmottak

Da Roro kom til Norge i 1995, oppga hun at hun var borger av Libanon. Hun ble uttransportert, men måtte tas med tilbake til Norge. Hun ble framstilt for Libanons ambassade i Stockholm, men kunne ikke bevise at hun var fra Libanon. Dermed var hun ureturnerbar.

Hun hadde hatt et id-kort som arbeidsgiveren hadde skaffet henne for å passere kontrollpostene i Beirut.

Rådgivningsgruppa kom inn i bildet sommeren 1998. Det ble klart at Roro var analfabet, hun hadde ikke kunnskap om hva det innebar å være borger av et land, og sannsynligvis har hun aldri vært borger av Libanon.

Besteforeldrene flyktet fra Tyrkia under 1. verdenskrig. Hun var altså flyktning i tredje generasjon i Libanon og i praksis statsløs.

I august 1999 ble hun under tvil innvilget oppholdstillatelse. Hun bodde på mottak til september 2000, da hun fikk bosette seg i en kommune.

Roro

- kvinne, 45 år
- statsløs
- 3. generasjons flyktning i Libanon
- har bodd og jobbet i Libanon fram til hun kom til Norge i 1995
- Fikk opphold i 1999, men har ennå ikke fått flyktningepass.

Etiopia vil ikke ha tilbake borgere som har søkt asyl i andre land og derfor ble ikke det endelige avslag iverksatt.

I 1999 forberedte rådgivningsgruppa seg på oversendelse av saken til Torturkomitéen i Geneve, CAT. Imidlertid kom det fram at saken må ha vært prøvd for retten i Norge, før CAT kan behandle den.

Mens dette pågikk hadde Zewdie lovlig opphold i Norge og midlertidig arbeidstillatelse. Han har gått på AMO-kurs, og har nå fått jobb.

Etter ett års venting ble søknaden om fri rettshjelp avslått. Zewdie har heldigvis jobb, og nå forbereder rådgivningsgruppa rettsaken som kreves etter CATs regler.

Rettsaken kommer til å bli en formalitet hvor resultatet er gitt på forhånd: Zewdie vil tape mot staten Norge. I rettsreferater kan vi lese at domstolene bør være tilbakeholdne med å overprøve justisdepartementets vedtak. Domstolene selv sier at de ikke har kompetanse på dette området, og må stole på departementets avgjørelse. (Les gjerne om dette i Amnesty Nytt nr 5 desember 2000.)

Zewdie

- mann, 39 år
- fra Etiopia
- til Norge høsten 1996
- Ingen tvil om identiteten, men Etiopia ønsker ikke å få tilbake borgere som har søkt om asyl i andre land
- Har midlertidig arbeidstillatelse og jobb

Gabriel er flyktning fra Rwanda. Norske myndigheter tror ikke at han er fra Rwanda, men de vil likevel fremstille ham for den rwandesiske ambassaden i Bonn.

Gabriel ønsket ikke å gjøre dette. Han har ikke tillit til at hjemlandets ambassade ønsker å bidra til å hjelpe ham. Han har selv begrunnet dette i eget brev til Justisdepartementet. I svaret blir det gjentatt at man ikke fester lit til hans oppgitte identitet og nasjonalitet.

Gabriel har gjentatte ganger søkt om arbeidstillatelse slik at han kan få en lærlingkontrakt for å fullføre den utdannelsen han holder på med. I 1999 fikk han en svært attraktiv kontrakt med Statoil, men myndighetene har vært ubøyelige, og vi opplever at Gabriel blir straffet fordi han ikke er i stand til å oppfylle myndighetenes krav til dokumentasjon på identitet

Uansett hvem man er og hvor man er fra er man et menneske. Respekterer man mennesker, kan man ikke la dem sitte uvirksomme på små rom i 7-8 år. Er de mennesker, må de behandles som mennesker.

Gabriel, ureturnerbar flyktning

Gabriel

- mann, 30 år
- fra Rwanda
- til Norge i 1994
- Norske myndigheter tror ikke at han er fra Rwanda, men de vil likevel fremstille ham for den rwandesiske ambassaden i Bonn.
- Har gjentatte ganger søkt om arbeidstillatelse slik at han kan fullføre den utdannelsen han holder på med.

Å bo lenge på mottak er verre enn fengsel. En fange som er i fengsel vet hvor lenge han skal sitte inne. I min situasjon vet jeg ikke hvor lenge det er til jeg er fri.

Noen ganger blir jeg provosert av tv-en. For eksempel når jeg hører hvordan folk tar bedre vare på ulv enn på mennesker. Noen ganger blir jeg sjalu. Drømmer om å bo i et stort soverom. Blir kvelt av de små rommene.

Mahid, statsløs, ureturnerbar flyktning

i Norge, mer eller mindre som en slags utgruppe eller pariakaste. Vi betrakter dette som en uverdige situasjon, og arbeider for

å få til løsninger. En løsning som kunne sette en stopper for at enkelte skal tilbringe fremtiden i asylmottak, kan være en lovforandring som setter en tidsgrense for hvor lenge en asylsøker skal måtte leve slik. Det finnes ikke i dag. En mulig løsning kan være å bruke § 8 i Utlendingsloven for

Regn alltid med at det er din egen feil

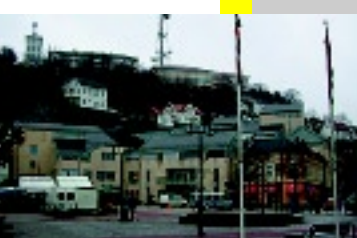
Replikken ble overhørt i en helt annen sammenheng, men passer som overskrift på følgende sitater fra svarbrev på vår korrespondanse med justisdepartementet:

Justisdepartementet 26.02.99, svar til Randi Svartdal ang. en enkeltperson:

"... endelig avslag 19.05.94. Til det vil jeg bemerke at K. etter dette tidspunkt har hatt en plikt til å forlate landet. Lang oppholdstid kan i hans tilfelle ikke danne grunnlag for opphold, da dette har sin årsak i manglende vilje

til å bidra til å klargjøre egen identitet."

Justisdepartementet 04.05.99 etter at de hadde mottatt Randi Svartdals "Hvem er min neste": "Samtlige har fått endelig vedtak ... Det innebærer at den enkelte plikter å innrette seg etter dette og forlate landet. Det har disse ikke gjort og er således selv ansvarlig for at de er blitt sittende lenge i mottak."

– Astrid Råbu

Flyktningpolitisk høring om ureturnerbare asylsøkere

- lørdag 19. mai
- kl 10 – 16
- Arendal bibliotek, auditoriet

Astrid Råbu:
91 87 92 48
astrid-raabu@c2i.net

Følgende vil bidra til å presentere problemet:

- SOS Rasisme Rådgivningsgruppa i Arendal
- Representanter for de ureturnerbare
- En representant fra NOAS.
- Bernt Hauge, faglig leder i SOS Rasisme Rådgivningsgruppene
- Leder ved Hove asylmottak.
- sykiatrisk helsetjeneste i Arendal.
- Stortingsrepresentantene Liv Marit Moland (Ap)

Norsk statstortur

Det hender norske myndigheter med sine tiltak påfører mennesker lidelser. Stortingsmelding nr 17 omtaler på s 36 under overskriften "Forventa utvikling" et aktuelt eksempel:

Eit anna døme på at endringar i asylpolitikken har mykje å seie for talet på asylsøkjare, er dei endringane som blei gjennomførte overfor søkjare frå Irak tidlegare i år. Etter at Noreg i februar 2000 bestemte at asylsøkjare frå Nord-Irak skulle få løyve om mellombels opphald utan rett til familiesameining, er talet på asylsøkjare frå dette området blitt redusert.

Justisminister Odd Einar Dørum begrunnet tiltaket slik (ODIN – JD Nr 9/2000)

Denne innstramningen er nødvendig for å stoppe mennesker i å misbruke norske familieforeningsregler...

Hensikten er klar, og hensikten er oppnådd:

- å straffe vedkommende for å søke asyl
- å straffe familiene
- å true andre til ikke å gjøre samme dumheten

Det gjelder flere tusen familier. Den smerte og lidelse de er påført ved dette tiltaket, er i mange tilfelle alvorlig. Tiltaket er identifiserbart. Og det rammes klart av torturdefinisjonen:

..... enhver handling hvorved alvorlig smerte eller lidelse, enten fysisk eller psykisk, bevisst blir tilføyet en person i den hensikt å ... straffe vedkommende.....eller true eller tvinge vedkommende eller en tredje person, eller av hvilken som helst årsak basert på diskriminering av noen art, når slik smerte eller lidelse påføres av eller på tilskyndelse av eller med samtykke eller aksept av en offentlig tjenestemann eller annen person som opptrer i embeds medfør.

Norsk byråkrati og norske politikere har en tendens til å leve med forståelsen at hensikten helliger torturen. Det bør de ikke få leve med. Poenget med torturkonvensjonen er nettopp å bekjempe bruken av tortur. Så får de, med forlov, heller velge andre hensikter.

VG Nett, Trond Sundnes melder, i påskeuken:

Kommunalminister Sylvia Brustad vurderer å gå dramatisk til verks overfor mer enn 2000 kurdiske asylsøkere i Norge.

I løpet av kort tid står de i fare for å miste både oppholds- og arbeidstillatelse, og deretter bli plassert på norske asylmottak. (..)

På denne høyst kontroversielle måten kan Regjeringen gjøre det så lite attraktivt å være kurder i Norge at de selv velger å reise tilbake til Nord-Irak. (..)

Den samme løsningen blir til en viss grad praktisert overfor noen titalls etiopiere og eritreere.

Hvis dette er riktig, overgår Statsråd Brustad tidligere Statsråd Dørum. Rene interneringsleire, for en bestemt nasjonal gruppe. Assosiasjonene er meget tunge: "Arbeid mach frei". Og stadig er det meningen at familien skal rammes: "misbruke norske familieforeningsregler"!

Bestillingskupong for materiell

Jakkemerker/Buttons:

- ___stk «Knus Nazismen» (jakkemerke) kr 10,-
___stk «Ikke mobb kameraten min» (jakkemerke) kr 10,-

T-Skjorter:

- ___stk «Knus nazismen» (hvit m. s trykk) kr 90,-
herav ___ S/M ___ M/L ___ L/XL ___ XL/XXL
___stk «SOS Rasisme T-Skjorte (svart m. gul trykk)» kr 90,-
herav ___ S/M ___ M/L ___ L/XL ___ XL/XXL

Hefter:

- ___stk Hefte om voldsrasisme (Tore Bjørge) kr 12,-
___stk «Hvordan jeg ble nynazist» (Arne Flatland) kr 12,-
___stk «Hvordan møte Arne Myrdal & Co» kr 12,-
___stk «Tyskland marsjerer igjen»
(Graeme Atkinson – Searchlight) kr 12,-

Tegneserier:

- ___stk «Til Grin Mod Racismen» (Vitsehefte -dansk) kr 50,-
___stk «Når kjempene faller» (Pelle & Proffen) kr 39,50
___stk «Slaveskipet Fredensborg» kr 75,-

Bøker:

- ___stk «Utlendingene og Kriminalitet» (Sturla Falck) kr 75,-
___stk «Innvandrerne og arbeidslivet»
(Rolf U. Aakervik) kr 60,-
___stk «Peter mot staten»
(artikkelsamling om norsk flyktningepolitikk) kr 64,-

___stk «Utrydd hver eneste jævel», Sven Lindquist kr 60,-

Diverse:

- ___stk Penner «SOS Rasisme» kr 10,-
___stk Lightere «SOS Rasisme» kr 10,-
___stk Klistremerke «Ikke mobb ...» kr 4,-
herav ___gul ___svart ___rød
___stk Klistremerke «Ikke mobb ...», bilmerke (gult) kr 15,-

Navn:

Adresse:

Postnr/ sted:

Underskrift:

Tlf:

Sendes: SOS Rasisme, boks 297, 5501 Haugesund

Tlf: 52 71 73 30 / 52 71 21 75

Faks: 52 71 21 62

Epost: ou@sos-rasisme.no

Materiell kan også bestilles på våre nettsider, www.sos-rasisme.no

Portoutgifter og eksp.gebyr kommer i tillegg.

Meld deg inn i SOS Rasisme

Jeg vil bli medlem

Jeg ønsker mer informasjon

Navn _____

Adr _____

Sted _____

Alder _____ Telefon _____

AN 3-01

porto

SOS Rasisme, ØU

Boks 297

5501 Haugesund

Medlemskap koster:

– for ungdom under 26 år kroner 25,-

– personer over 26 år kroner 50,-

– familiemedlemskap kroner 100,-

Meld deg inn i dag!

Send inn eller faks: 52 71 21 62

**Du kan også ringe, tlf: 52 71 21 75
eller gå på internett, sos-rasisme.no**

Antirasisten

gis ut av SOS Rasisme
<http://sos-rasisme.no>

e-post:
antirasisten@sos-rasisme.no
Giro:
0806.22.38616

AU, pb 4720, 0506 OSLO
epost: ... au@sos-rasisme.no
tlf: 22 35 00 56
faks: 22 35 00 57

ØU, pb 297, 5501 Haugesund
epost: ... ou@sos-rasisme.no
tlf: 52 71 21 75
faks: 52 71 21 62

Ansvarlig redaktør:
Anne Elisabeth Hansen
Redaksjonssjef:
Trond Thorbjørnsen

Bidrag til dette nummer:
Bernt Hauge og Astrid Råbu
Foto:
Trond Thorbjørnsen

Opplag:
15 000
Fotosats/ trykk:
Avistrykk Norge A/S